

Дешава се да се декор сруши. Устајање, трамвај, четири сата у канцеларији или фабрици, оброк, трамвај, четири сата рада, оброк, сан и понедељак уторак среда четвртак петак и субота у истом ритму, овај пут се најчешће лако следи. Али једног дана, појављује се “зашто”...

Ево још дрвећа, ја познајем њихову храпавост; ево још воде, ја познајем њен укус. Оне мирисе траве и звезда, ноћ неке вечери када се срце опушта – како да поричем овај свет чију моћ и снагу осећам? Међутим, сво знање ове земље неће ми ништа дати што би могло да ме убеди у то да овај свет мени припада. ...

Овде помињана искуства рођена су у пустињи, коју никако не треба да напуштамо. Треба бар да знамо докле су она стигла. На овој тачки својих настојања, човек се налази пред ирационалним. Он у себи осећа жељу за срећом и разумом. Апсурд се рађа из ове супростављености између људског позива и безумне тишине света.

Албер Ками, Мит о Сизифу, стр.34, 37, 45, 56.

Када се сусретнемо са свакодневним монотоним током живота, где се устајање, рад и спавање постају репетитивни ритам без дубљег значаја, поставља се питање "зашто". Зашто настављамо тај бесконачни круг рутине? Зашто се задовољавамо само површинским искуствима живота?

У својој суштини, људска егзистенција често је испуњена рутином и понављањем, где се сваки дан чини готово идентичним претходном. Међутим, постоји тренутак када се јавља унутрашње питање, када се особа буди из летаргије рутине и почиње да тражи дубље значење. Као што Албер Ками сугерише у "Миту о Сизифу", постоји осећај ирационалног у нашој потражи за смислом, где се сукобљавају наша људска жеља за срећом и разумом са бесмисленошћу света који нас окружује.

У том тренутку, можда постајемо свесни да постоји више од самог физичког постојања, да постоји унутрашњи свет који нас позива на истраживање и разумевање. Кроз додир са природом, како описује Ками, осећамо мирисе траве и звезда, осећамо храпавост дрвећа и укус воде, што нас подсећа на дубоку повезаност са светом око нас.

Међутим, и поред тог искуства, често се суочавамо са осећајем да овај свет не припада нама, да постоји нека врста унутрашњег сукоба између нашег жељеног смисла и бесмислености света. Овај осећај апсурда може бити изазован, али истовремено нас подстиче да тражимо дубље разумевање свог постојања.

Апсурд, као кључни појам код Камија, настаје из те супростављености између људске тежње за рационалношћу и безумне тишине универзума. Ками ову дилему описује кроз метафору о Сизифу, митолошком краљу осуђеном да вечно гура камен уз брдо само да би

гледао како се котрља назад. Ова слика служи као алегорија за људску борбу за смислом у свету који је индиферентан према нашим напорима.

Чињеница да се, упркос свему, поново враћамо на исти задатак, открива људску упорност и одлучност. Као што Сизиф прихвата свој апсурдни задатак, тако и ми можемо да пронађемо сопствену слободу у прихватању апсурда. Ками наглашава да је кључ у томе да се не одустаје од потраге за смислом, већ да се пригрли сама потрага, колико год била бесмислена.

На крају, можда је кључно признати да је живот, у свом суштинском смислу, парадокс - бесконачна потрага за смислом у бесмисленом свету. Али можда је управо у том парадоксу лежи лепота људске егзистенције, у нашој способности да се суочимо са ирационалним и да ипак тражимо светлост у средини таме.

Кроз промишљање о овим темама, можемо постати свеснији својих унутрашњих жеља и потреба, те можда пронаћи начин да преобликујемо свој свакодневни живот из рутине у испуњенији и смисленији. Један од могућих приступа је да се ослонимо на креативност, уметност или филозофију као средства за истраживање и изражавање свог унутрашњег света. Уметност, на пример, може пружити уточиште од свакодневне монотоније, омогућајући нам да се повежемо са дубљим емоцијама и мислима.

Коначно, можда је важно да прихватимо неизвесност и променљивост живота. Уместо да се трудимо да пронађемо коначне одговоре, можемо се фокусирати на путовање и искуства која нас обогаћују. Кроз међуљудске односе, учење нових ствари, путовања и откривање нових страсти, можемо пронаћи испуњење и смисао у свакодневним тренуцима.

У закључку, иако се често суочавамо са осећајем апсурда и бесмислености у нашим животима, тај осећај може бити катализатор за дубље промишљање и истраживање. Кроз прихватање апсурда, креативност и филозофску рефлексију, можемо трансформисати нашу свакодневицу у богатији и смисленији доживљај постојања.

Јован Бузацин (IV3)